

Arrest

nr. 255 329 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WAMBO TOMAYUM
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 27 januari 2021 waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 42).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MBOUMENE, die loco advocaat V. WAMBO TOMAYUM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die voorheen tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd en in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart) geldig tot 31 oktober 2020, diende op 30 oktober 2020 een aanvraag in om, in het raam van studies aan een niet door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken nam op 27 januari 2021 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 1/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfsaanvraag die op 30/10/2020 door de hieronder geïdentificeerde betrokkene ingediend werd om de volgende reden onontvankelijk verklaard :

X hij heeft niet bewezen dat hij de door hem te betalen retributie betaald heeft;

het bedrag dat vastgelegd werd in artikel 1/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd niet echt op de rekening nr. BE57 6792 0060 9235 gestort;

hij heeft een gedeeltelijke betaling uitgevoerd en hij heeft de betaling van het verschuldigd resterend bedrag niet binnen de dertig dagen na de dag van de kennisgeving van de beslissing waarmee hij over de gedeeltelijke betaling geïnformeerd werd uitgevoerd.

Naam - Voorn(a)m(en) : [J.M.,S.]

[...]

Nationaliteit : Kameroen

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

De Raad dient erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur in antwoord op verzoeksters te Sint-Pieters-Leeuw gedane aanvraag werd

genomen in het Nederlands, dient de Raad deze taal als proceduretaal te hanteren (RvS 23 november 2009, nr. 198.142).

Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting werd vastgesteld dat verzoekster, via een op 9 maart 2021 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en hierbij de door verweerder gevraagde retributie betaalde. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing waarbij haar eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat de gevraagde retributie niet werd betaald. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeksters huidige rechtstoestand immers niet wijzigen. Verzoeksters raadsman toont door ter terechtzitting louter te stellen dat hij meent dat er steeds een belang is ook niet aan welk concreet belang zij nog heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De vaststelling dat geen belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing wordt aangetoond volstaat om het beroep als onontvankelijk te kunnen afwijzen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK